

3.543/1928. szám). Panaszosok azt kifogásolják, hogy a házbérfilléreket az adóalapból nem vonták le. A bíróság a kifogást alaptalannak találta. A felterjesztett iratoknál levő házbérbevallási iv szerint házadó alá a nyers házbérfővédelem vonatott és a panaszosok által levonásba hozni kívánt házbérfillérek ebben az összegben benne foglaltatnak, vagyis panaszosok a bérlőktől a házbéren felül külön házbérfilléreket nem szedhetnek. Az 1925. évi 200/P. M. számú p. ü. min. H. Ö. 8. §-ának (6) bekezdés 1. pontja szerint csak a külön szedett házbérfillér nem számítható a nyers házbérfővédelembé, vagyis a nyers házbérfővédelemből házbérfillér címén levonásnak helye nincsen.

Az ideiglenes házadómentességet visszavonni nem lehet, ha a vonatkozó határozat anyagilag helyes és a panaszossal szemben anyagilag is jogerőre emelkedett. (Közigazgatási Bíróság 8.864/1927. szám). A pénzügyigazgatóság azon az alapon érvénytelenítette a panasszal megtámadott végzésben az engedélyezett rendkívüli házadómentességet, hogy az épület régi falak felhasználásával emeltetett, tehát panaszosnak adómentességre igénye nincsen. A vitás kérdés tehát első sorban az, hogy a már megadott házadómentességet vissza lehet-e vonni, ha a vonatkozó határozat anyagilag helyes és jogerős. A jelen esetben ugyanis már a mentesség kérdésében való döntés előtt vitás volt az, hogy a régi falak fel lettek-e használva és panaszos a házadómentesség iránt 1922. évi november hó 23-án a pénzügyigazgatósághoz benyújtott kérvényében előadta, hogy a tűzvész folytán „az emeleti rész teljesen lakhatatlanná” vált és a „földszinti lakás használhatósága céljából ideiglenesen a földszintet deszkával” befedette, — vagyis a földszinti falak épen maradtak. Az 1923. évi január hó 31-én fogatanosított szemle alkalmával felvett és panaszos által is aláírt jegyzőkönyv is igazolja, hogy a régi földszinti alapfalak „részbeni meghagyásával” vagyis ófalak felhasználásával „teljesen új emelet” létesítettet. Nem lehet tehát azt állítani, hogy panaszos az eljárás folyamán a rendkívüli házadómentesség megadásánál döntő tényállásra nézve a pénzügyigazgatóságot félrevezette volna és a vonatkozó határozat ezen okból anyagilag helytelen volna. Ha pedig a mentesség engedélyezésére vonatkozó határozat anyagilag helyes és a panaszossal szemben anyagilag is jogerőre emelkedett, a rendkívüli házadómentesség megadása reá nézve olyan jogszerzést jelent, amelyet visszavonni nem lehet, mert az eljárás szabályszerű volt és panaszost semmiféle félrevezetési cselekedet nem terheli.

Ha a jövedelemadó alapja az adóköteles által bemutatott pontos kimutatás alapján, bár eltérő összegben állapítottatott meg,

az adók levonása nem tagadható meg azért, mert azok a bevallásban nem jelentettek be. (Közigazgatási Biróság 12,315/1926. szám). Az adózó fél csak azért panaszol, hogy adófelszólamlási bizottság a jövedelemadóalap megállapításánál az adókat nem vonta le. Az adófelszólamlási bizottság a határozata indokolása szerint, az adózó fél házbérjöveldelmét az általa becsatolt pontos kimutatás alapján állapította meg, az adókat azonban a J. V. H. Ö. 13. §. (4) bekezdéséhez fűzött utasítás (3) bekezdésére való hivatkozással azért nem találta levonhatóknak, mert azokat az adózó fél a bevallásban nem jelentette be. Az adófelszólamlási bizottságnak ez az álláspontja azonban téves, mert az említett J. V. H. Ö. 13. §. (4) bekezdése, csak a 13. §-ban felsorolt tehertételekre vonatkozik s az ahhoz fűzött utasítás (3) bekezdése is a ehertételekről szól, ezek közé tehát a 12. §-ban felsorolt adók és más közszolgáltatások nem tartoznak s így azok levonása ez alapon nem tagadható meg akkor, amikor az adófelszólamlási bizottság határozata szerint is az adózó fél ezeknek a levonását kérte. De nem lehet mellőzni az adók levonását a J. V. H. Ö. 12. §. (3) bekezdése alapján sem azért, hogy a közszolgáltatásokkal terhelt jövedelmet nem a bevallásban foglalt összegben állapították meg, mert az adófelszólamlási bizottság, ha nem is az adózó fél bevallását fogadta el, de elfogadta az adózó fél által a tárgyaláson bemutatott pontos kimutatást. A J. V. H. Ö. 12. §. (3) bekezdéséhez fűzött utasítás (2) bekezdéséből pedig kitetszik, hogy a J. V. H. Ö. 12. §. (3) bekezdésében foglalt rendelkezés nem büntető jogkövetkezmény, hanem célja csak az, hogy pontosan ismert kiadási tételek ne vonassanak le olyan bevételi összegekből, amelyek csak hozzávetőlegesen, esetleg ezeknek a kiadásoknak figyelembe vételével állapították meg. Az adófelszólamlási bizottság azonban a házak utáni bevételt nem így, hanem az adózó fél pontos kimutatása alapján állapította meg, s azért e bevételből a fizetett adók levonását megtagadni nem lehet, mert azokat vagy így kell levonni, vagy a bevételnek becslés útján való megállapítása esetén a becslésnél kell figyelembe venni. Ezért a kir. közigazgatási bíróság kimondotta, hogy jelen esetben az adók levonásának helye van.

A tantiémadó kulcsa nem a kifizetett összes tantiémek arányos összege, hanem az egyes javadalmazások összege szerint állapítandó meg. (Közigazgatási Biróság 8,311/1927. szám). A panaszos részvénytársaság az 1925. üzletévben elért nyereségéből 12 igazgatósági tagnak és 12 felügyelőbizottsági tagnak összesen 445,325.000 papirkorona javadalmazást fizetett ki, amely után a tantiémadót a m. kir. pénzügyigazgatóság úgy állapította meg, hogy vizsgálat tárgyává tévén azt, melyik igazgatósági tag mily összegű javadalmat kapott,